

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הידעפילד שליט"א,
ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

rely (4). **R' S.Z. Auerbach ז"ל** allows one to add weekday clothing even into the load of *Shabbos* garments that are being washed (5). **Haircuts and Shaving:** If a person takes a haircut or shaves in honor of *Shabbos*, he may rely on the leniencies as previously explained by laundering. Some *Poskim* even stretch the leniency to cases that are not in honor of *Shabbos*. For example, if one shaves early even if he is planning to shave again before *Shabbos*. Or, laundering full loads of laundry that are not needed for *shabbos*. These cases are debated by contemporary *Poskim* (6), some permitting and others prohibiting. One should consult his *Rav*. **Bathing and Swimming:** Many of the leniencies by laundering, etc., are also permitted for bathing in honor of *Shabbos*. Some *poskim* even allow one to bathe early and then bathe again before *Shabbos*. Swimming for pleasure before midday on Friday might be included in this category as well. As we said before, these cases are debated by contemporary *Poskim* (see the many references quoted in **Sefer Nechomas Yisroel** (7)) and one should discuss any queries with his local *Rav* about these details.

Halachos and Hanhagos of the Nine Days (4)

The destruction of the *Bais HaMikdash* commenced on the Ninth of Av. Although the fire was set on the ninth, most of the structure actually burned on the tenth of Av (1). As a result, most of the restrictions of the Nine Days remain in effect until the *halachic* midday (*chatzos*) of the tenth of Av. In a year like this, when *Tisha B'Av* falls out on a Thursday, however, there are certain leniencies that apply due to the *mitzvah* of honoring the *Shabbos*. Activities which cannot be deemed as honoring the *Shabbos* are forbidden to be performed until midday on Friday (2). These include: **1)** Wearing freshly laundered clothing (not for *Shabbos*). **2)** Listening to music and/or dancing. **3)** Reciting the *beracha* of “*Shehechayanu*.” **4)** Eating meat and drinking wine. (If a lady needs to prepare *Shabbos* meals on Friday morning, she is permitted to taste the food for proper cooking.)

Washing/Laundering Clothing: Clothing needed for *Shabbos* may be washed and laundered before *chatzos* (3). Many *Poskim* even permit it on Thursday night, and one has upon whom to

בין הריחיים – תבלין מדרג היומי – חולין ע"ט.

The *Gemara* [ב"מ כ"א] asks: is the דין that we may return a lost item if given a סימן, a דאורייתא, or a תקנת חכמים? One נשות איש would be if we may return a וגט to a שליח before he gave it to an אשה if he only gives us a סימן on the וגט? Since this has implications which is דאורייתא, if דאורייתא לאו סימנים he would have to bring עדים that it's his and a סימן alone would not suffice. The *Gemara* does not come to a conclusion. Our *Gemara* relates: אבא ר' told his assistant, when you hitch my wagon with 2 mules, examine their tails and ears to make sure they're the same species. רש"י explains, he was concerned not to be כלאים. עובר כלאים. The *Gemara* says: "דאורייתא": אן סימנים we see relying on כלאים איסור דאורייתא to permit a possible סימנים ר' אבא relied on סימנים. Rashi explains from the fact that סימנים דאורייתא. Rashi says: שמע מינה, that which we return אבידה based on a סימן is דאורייתא, for if it were only a דרבנן then there would be no דאורייתא. Rashi says: דאורייתא level. ריתר, but not by איסור (our case of כלאים). so we see it must be reliable even on דאורייתא level.

on, but he doesn't say that which he was "יושב" on. יושב just means sitting, and there is a שיטה that יושב alone is only a איסור דרבנן. However, "דוכב" means being יושב. ואיסור דאורייתא is סימנים ר' אבא רש"י would ראה יושב what ר' אבא is using סימנים for a דאורייתא; he is only being יושב. ומהניגה - making it go. So, if ר' אבא was only יושב what רש"י would ראה יושב what ר' אבא is using סימנים for a דאורייתא; he is only being יושב. which is דרבנן? That's why רש"י says they were hooked up to his wagon that he was "דוכב בה" ומהניגה, which would be a דאורייתא. איסור כלאים דאורייתא. The אבדא ר' אבא רש"י argues on רש"י that even if סימנים are סימנים ר' אבא רש"י would ראה יושב what ר' אבא is using סימנים for a דאורייתא; he is only being יושב. also a דאורייתא. Maybe on דאורייתא level even if סימנים דאורייתא are סימנים, still we would not accept סימנים by אבדא, because there is reason to believe maybe the person is a liar and happened to see the item before, or maybe he just guessed right on the סימן, and the reason a יומן is accepted by אבדא is only מדרבנן. But in our case, these סימנים are given by ר' פפא on how to identify a mule. This is tradition (הגמרא) and not comparable to the סימנים accepted by an אבדא. [עין חידושי הר"ן]. The **קצות החושן** (ר"ב, ט"ז) wonders, what is the *shaila* of the *Gemara* (in במציעא) if דרבנן or סימנים דאורייתא? It seems clear from the story of ר' אבא that he used סימנים to determine if there is an איסור ר' אבא רש"י would ראה יושב what ר' אבא is using סימנים for a דאורייתא; he is only being יושב. there is an איסור ר' אבא רש"י would ראה יושב what ר' אבא is using סימנים for a דאורייתא; he is only being יושב. The *קצות* explains (like the רמב"ן), the *shaila* of the *Gemara* there in ב"מ: even if we hold that סימנים דאורייתא are סימנים, when it comes to השבת אבדה maybe we should be רחוש for רמבא and *simanim* will not be enough *simanim*. However, regarding where there is no חשש of a שקר - like the story of ר' אבא - *simanim* may be used to clarify the doubt even דאורייתא.

היהא היהא אימא

Lakewood Mashgiach, R' Nosson Meir Wachtfogel ז"ל (Leket Reshimos) would say: “The *Avodah* of the Nine Days is to work on our ‘Power of Imagination.’ A Jew must use all his creative imagination to picture what *Yerushalayim* and the *Bais HaMikdash* looked like during those glorious times. How the *kohanim* dressed in their priestly garments; how the city sparkled with beauty and holiness; how the *Levi'im* sang their rousing melodies; how the Land of Israel shone in its splendor and magnificence. If one will be able to recreate this picture in his mind, the thought of the destruction of the *Bais HaMikdash* will shatter him and finally now he is ready to correctly mourn the *Churban*.”

A Wise Man would say:
To place an ad or to dedicate in
our city for a simcha, yahrzeit or
any reason, please send an email
to: Torahtavlin@yahoo.com

Shouldn't ONLY 'T
get our attention
the whole Tefila?

אדון עולם ——— עלינו/קדיש

נתנדב לעילוי נשימת
 "יעקב בן ר' יהודה אריה טויב
 ז"ל, יארצייט ד' אב תשל"ט
 הא' נשמתו צרורה בצרור החיים

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Gnushos in Eretz Yisroel at ZTPO expense

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG**

פרק ב' דאבות

בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה

TORAH TAVLIN

לילך ו' אדר ב' תשס"ח
הוצאת מוסד הרב קוק

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת דברים – שבת חזון – ד' מנחם אב תשפ"ו
Shabbos Parshas Devarim - Shabbos Chazon - July 18, 2026

טיב התבלין

מאת הגד"צ רבי גמליאל חסדק רבינוביץ שליט"א, ר"י שער הטמים חדשלים עהדיק

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחצרת ודי זהב ... (א-א)

פרש"י: הוכיחו על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם. שנאמר: וְכָסֶפֶת דְּרִבְתֵּי לָהֶם וְהֵב עֹשׂוֹ לְבַעַל. הנה מלשון רש"י: הוכיחו על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם. נראה שהטענה על 'חטא העגל' היתה, למא לא היו זורקים בכסף בלבד, אלא גם בזהב. ואילו הדברים הם בלתי מובנים, כי למא תהיה רביי זהבם סיבה להפקידם לעבירה, גם לא רואים בפרשת העגל שצונם לעשות עגל נבע מרוב הזהב. וגם אם נאמר שהזהב היתה עיקר הסיבה, היתה עליהם גם טענה למא לא השגיחו עליו. ומא: ודאי לא היתה זו עיקר הטענה, ושם היתה למא הסיבה כבודו יתברך לא אלא אלוהים. ויבאר: אם כי לרובם היה רביון רב על מנינם, כמלך על כל מנינם שישבו.

[illegible]

עדותיך אתבונן

לומדים מאת הרב אברהם דב' אל' אבסטיין שליט"א, בעמ'ס טוה אברהם

ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת ה' אתנו הוציאנו מארץ מצרים
לתת אותנו ביד האמרי להשמידנו ... (א-בז) - בענין אהבת ה'

כלל ישראל אמרו דבר נפלא, שהקב"ה הוציאם מארץ מצרים מחמת שנאתו כדלית אתם ביד האמורי להשמדם, ודבר זה תמוה, דמה היתה טענת כלל ישראל שהקב"ה הוציאם מחמת שנאתו, הרי ראו ניסים גלויים, הקב"ה שינה להם כל הטבע אדורבה ואדורבו, היה להם לומר שהקב"ה הוציאם מארץ מצרים מחמת אהבתו, שהוא ית' אוהב עמו ישראל, ודבר זה צועק דרשני דרשי, וביאר הספורנו הכתוב וז"ל: "בשנאת ה' אותנו - על מה שעבדנו עבודה זרה במצרים, לתת אותנו ביד האמורי - שאע"פ שיש לכל ידו לכבוש את האמורים ולהמיתם יתן אותנו בידם להנקם", עכ"ל. כלומר, שכונת כלל ישראל היה שהקב"ה הוציאם מחמת שנאתו, משום שכלל ישראל נכשלו בעון של עבודה זרה, במצרים, על כן הקב"ה רוצה לנקום בהם, ולהשמדם ביד האמורי. ודבר זה עדיין תמוה, דמדוע נמצא כלל ישראל דבר זה.

ונראה לבאר הענין, הדנה יש מקום למסעות ולומר, שהקב"ה אינו רוצה לעזור אלילי מי שהוא צדיק, אבל מי שאינו צדיק אין הקב"ה רוצה לעזור. ועל כן, אמרו כלל ישראל כתיבו שהם חטאו בעבודת זרה אין להם שום תקוה ואין הקב"ה רוצה לעזורם.

הפספסקה מהם מידת הדין, ודרך ומציפה באו בעקבותיו, ועד היום עוד סובלים מחמתו. וכפי שאמר הקב"ה (שמות לב, לו) 'זביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם'. ופי' ש"י ותומדי תמיד כשאפקוד עליהם עונותיהם, ופקדתי עליהם מעט מן העון הזה'. ואם משמש בחרו בזה החטא למה להם לסבול עונשו? גם עצם הדבר שזה החטא משמש כ'פ' (פתוח פה) להרעים מוכיח שהיה ביכולתו להתחזק ולעמוד בנסיון, כי רק מתוך 'פתח' פה' להרעים, שהם גם ככללים בראים התלויים בבחינה, אבל אם הייתה הבחינה נטולה מהם, אין זה פתוח פה למי שבהם מרצון ב'ע'.

אכן י"ל, שאותו 'רוח שטות' שגידה אותם לעשות העגל לא היו יכולים לכבות על אף שידיעו שיש בכך מדידה במלכות שמים, כי תאוותם לעשות העגל היתה כל כך חזקה עד שלא היה בשום הגיון כח לכבושה. אמנם אם על עיון עבודה זרה ניטלה מהם הבחירה, לא ניטלה מהם הבחירה משאר המצוות והמידות, וסייב הקב"ה מעשיית העגל תהיה מורכבת גם בהמידה הרעה של 'כפיות טובה' כדי שזו תהיה סיבה למונע מן החטא, אם כן לבצע זממם היו זקוקים לזרוב, ואי היה העלילים להתבונן מי נתן את זהבם, הלא עד לפני שלוש חודשים היו עניים ואביונים, אלא שהקב"ה הוא זה שסיבב באופנים בלתי טבעיים שיפודו המצריים את רכושם ועניקו אותם לישראל, אם כן האיד' יכולים להכעיסו באמצעות הטובה שהשהיב עמדם? אילו היו מתבוננים בדבר זה היו זוכים להימלט מן החטא, אלא שהשיצר שהתגרה בהם דום מאוד אל החטא ולא הנחם להתבונן בטובת הברוא עמדם, בידעו שזוהו פתח להצללתם, ועל זה יצא עליהם הקצף, למה לא התבוננו באותם הם מחזירים רעה תחת טובה ועוד באמצעות 'טובה' גופא וזהו שכן 'רש' ההאמר 'זוכיו' על העגל שטות' עיקר הטענה היתה 'בשכיל רוב זהב שהיה להם', לשאל אדמו"ר י"ל, שאלו הם כן באמצעות זהבם, אם כן היה להם להתבונן בגנות מידת 'כפיות טובה' ואז היו יכולים לזלג על אותו נסיון קשה.

וע"כ הקב"ה הוציאם להשמידם ביד האמורי, וכבר האריך החפץ חיים (שה"ל ב' פרק י"ט) שזוהו עיקר היסוד של חטא המרגלים וכתב וז"ל: "הקב"ה אינו מדקדק על האדם לומר אושיעך רק באופן שתהיה צדיק, רק אומר לו לא אושיעך אם תהיה ממרד ח"ו, ולזה סימנו יהושע וכלב ואמרו אך בה' אל תמרדו. וכ"ז שאין אדם מורד בהקב"ה ללעוק מצוותיו בכוננה, יוכל לקוות לכל טוב ע"כ". הרי מפניו להדיא, שאין האדם צריך להיות צדיק כדי שיזכה שהקב"ה יעזרו אלא כ"ז שאינו מורד בהש"ת. והו' מעתה של כלל ישראל, שטעו שכיוו שיהיו צדיקים מגמרים אין להקב"ה רצון לעזרם וממתת זה אמרו שע"כ הקב"ה הוציאם מארץ מצרים להשמידם ביד האמורי, ולא יתכן כלל לומר שהקב"ה אוהבם שהרי כבר חטאו בעבדיה חמורה של עבודה זרה לא שייך לומר שהקב"ה אוהבם. והו' טעות גמור, וכלשון החפץ חיים "הקב"ה אינו מדקדק על האדם לומר אושיעך רק באופן שתהיה צדיק". והו' צעת היצר, שאחד שהוא חטא היצר דרע בא לו ואומר לו שאין הקב"ה חפץ בך עוד, שהרי אתה חוטא, ואתה בעל עבירה וע"כ אין הקב"ה אוהב אותך עוד, וממתת טעות זה, יהיה סיבה שימשך לחטא עוד אבל זה באמת טעות גמור, שלא יחטא בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ואחר שאחד חטא, ישבו להש"ת, ויהא חטא עוד, והיא לחמש שאין הקב"ה אוהב אותך עוד. מה שהיה דתו, וכל זמן שאין האדם מורד הש"ת, הקב"ה חפץ בו, ורצונו לעזרו.

מעשה אבות סימן לבנים

השלך משמים ארץ תפארת ישראל ולא זכר היום רגליו ביום אפן ... שפך כאש חמתו וגו' (איכה ב-ד.)

The bitter *Galus* of the *Shechinah* was a constant, throbbing wound to the holy **Yismach Moshe** of **Ujhel, R' Moshe Teitelbaum ז"ל**. To live in his presence was to live in a state of acute anticipation, where the physical absence of the *Bais HaMikdash* was felt as a daily, personal bereavement. On the day before *Tisha B'Av*, as he sat at his heavy wooden table, his face etched with the lines of a lifetime spent in tearful *tefillah* and unbroken devotion to the *Torah*, his beloved grandson, Yekusiel Yehuda - the future *Chassidic* Master and *Rebbe*, the **Yeitav Lev** of **Sighet** - sat across from him observing his holy *Zaida*. On this day, the *Yismach Moshe's* eyes were unusually dim, clouded by a dark, suffocating sorrow.

“My heart is broken within me, my son,” the old *Tzaddik* groaned, his voice trembling with raw, piercing grief as he looked into the boy's bright eyes. “I am utterly crushed by the terrifying words of *Chazal* in the *Yerushalmi*, who state: ‘Every generation in which the Temple is not rebuilt in its days, it is considered as if it were destroyed in its days.’ Woe unto us, for what is our meager existence if the Sanctuary of the King still lies in ruins in our lifetime? If we have not found the merit to bring about the *Geulah*, then we are actively watching it burn to the ground. It is as if the fire is consuming the *Kodesh HaKadoshim* this very second under our watch, because our sins have prevented its rebuilding. אי נה לנו כי חטאנו - woe to us, for we have surely sinned!” A heavy, aching silence settled over the room, the pain of thousands of years of *Galus* pressing down.

Yekusiel Yehuda, though still a mere youth, possessed a *neshamah* of rare spiritual elevation and a heart already attuned to the deepest currents of *rachamei shamayim* - divine mercy; refusing to let despair conquer the study, he began to search for the hidden spark of *Chassidus* - the precise point where absolute judgment is sweetened into profound, life-giving compassion.

“*Heilige Zaida*, my holy grandfather,” the boy began, his voice soft but ringing with precocious authority. “Forgive my boldness, but perhaps the teaching of the *Yerushalmi* does not have to be read as a decree of bitter condemnation. Perhaps it is actually a comforting message of love from the Almighty to His children.” The *Yismach Moshe* slowly raised his head, his tear-filled eyes searching the face of his young grandson. “Comfort? How can it be a source of comfort to a weeping nation?”

The future leader of the Jewish people, his eyes shining with a sudden, radiant light, explained. “Consider the words of our Sages in *Medrash Eichah*. They asked why the *Navi Yirmiyahu* sang a song of praise even as the Temple burned, and they answered that Yirmiyahu praised *Hashem* because He poured out His anger upon wood and stone, rather than utterly consuming the holy souls of the Jewish people. The physical building acted as a loving shield, taking the blow of divine judgment so that *Klal Yisroel* could survive. Now, if every generation that does not see the *Bais HaMikdash* rebuilt is considered to have destroyed it, it means that the spiritual reality of the *Bais HaMikdash* is present, standing in our midst, in every single generation. If it were not so, *heilige Zaida*, what would we do when we stumble and sin? In this bitter exile, we have no *mizbeach* upon which to bring sacrifices, and no *Kohen Gadol* to achieve atonement for our souls. If the Temple did not exist in our generation, the divine judgment would fall directly upon us, G-d forbid. Thus, the Almighty allows the spiritual Temple of our day to be ‘destroyed’ anew, absorbing the harsh decrees of our generation so that the souls of the Jewish nation can emerge unscathed. The lack of a physical building is not a sign that He has abandoned us; it is the ultimate proof that He is constantly sacrificing the *Mikdash* to save His children. This is the deep comfort hidden within the sorrow.”

A profound stillness enveloped the study. The heavy, suffocating cloud of grief that had hung over the room began to dissolve, replaced by a warm, luminous glow of love. The *Yismach Moshe* stared at his grandson, his face transforming as the brilliant, merciful *Torah* of the youth succeeded in sweetening the harsh judgments back into their source of infinite love.

A tear of pure, ecstatic joy slipped down the old *Rebbe's* cheek, and he reached out, pulling the young Yekusiel Yehuda to his chest in a fierce, emotional embrace. “*Nichamanti! Nichamanti!*” the holy *Yismach Moshe* cried out, his voice shaking with the exquisite relief of a *neshamah* restored to hope. “You have given me comfort, my son. You have truly comforted me!”

כי תבאו לראות פני מי בקש זאת מידכם רמס חצירי ... (ישעי' א'-יב)

As the destruction of the *Bais HaMikdash* loomed closer, one of the sins that *Yeshaya HaNavi* chose to admonish the nation for, was their lack of adherence to the great *mitzvah* of *Oleh Regel* (the pilgrimage to the *Bais HaMikdash* every *Sukkos*, *Pesach*, and *Shavuot*) and said: “*When you come to appear before Me ... to trample My courtyards.*”

Interestingly, although *Malchus Yisroel* did not go up due to a ban from *Yeravam ben Nevat*, *Malchus Yehuda* had no such restrictions and they did indeed go up. Why then does the *Navi* admonish all of *Klal Yisroel* for not keeping this *mitzvah* when in fact there were many who did?

R' Avraham Pam ז"ל explains that even though *Malchus Yehuda* did keep to the holy pilgrimage three times a year,

DEEP, PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH

Oleh Regel was an opportunity for spiritual elevation which needs to be harnessed. The people of *Malchus Yehuda* would bring their sacrifice as an empty ritual, devoid of any meaning, which devalued the *mitzvah* so much that it ultimately became “a nuisance” to *Hashem* rather than a real and actual pleasure.

One of the biggest pitfalls a Jew encounters in his daily life is falling into a monotonous observance of *mitzvos*. While it is hard to maintain an excitement day in day out, it is imperative to remember that if each person on their own individual level figures out a way to renew their commitment and enthusiasm to *Hashem* and His *mitzvos*, *Hashem* will reciprocate their zeal and ultimately bring *Mashiach*.

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן ... (א-א)

Sefer Devarim, detailing the last chapter of Moshe's leadership, contains his parting words to *Klal Yisroel*, replete with *mussar*, love and instruction. Yet the very first **Rashi** sets the tone and conveys a timeless message of how to express reprimand. Rashi explains that because it contains sharp rebuke, the *Torah* expresses it ברמיה hinting at it, so that only those to whom it pertains will understand and internalize its message. In a whole different context, in *Parshas Yisro* (יט – ו), we find the very same two words - “אלה הדברים”. But there Rashi comments, “לא פחות ולא יותר”. Do not add an extra word.

We can learn from these two Rashi's how to give *mussar*. Granted, at times reproof is necessary, but it must be tempered with רחמים - the understanding of “not more” than necessary. Don't add into that rebuke all the troubling history that may exist. The potent power of words cannot be underestimated, and we must exercise caution not to overdo it. As we find ourselves in the nine days, and unfortunately, still in the *golus* caused by שטאת חסם, it would behoove us to improve in all aspects of our interpersonal dealings.

There is a cute anecdote which shows us the impact of one word. A rambunctious girl was once summoned to the principal's office. Expecting a dressing down, she was confused when the principal told her “You have character.” She asked her mother to explain what that meant. From then on whenever she wanted to act out she recalled her principal's message. Needless to say, she went on to excel, becoming a great *mechaneches* in her own right. When speaking once in public, she recounted this story. The principal's daughter approached and revealed to her; “I was in the office at that time. You should know, Mommy really meant to say ‘you *are* a character’, not you *have* character!” A difference of night and day! *Boruch Hashem* she didn't!

Oh, the impact our words have! Let us use them appropriately. ציון במשפט תפדה, ושביה בצדקה

משל למח הדבר דומה

ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת ה' אתנו הוציאנו ממצרים... (א-בז)
משל: A poor soldier in Czar Nicholai's Russian army struggled with a severe drinking addiction. One evening, desperate for a drink, he begged an innkeeper for a drink on credit. The innkeeper refused unless provided with collateral. With nothing else to give, the soldier offered his military-issued weapon, promising to redeem it later. To conceal his missing gun, the soldier stuffed his carrying bag with straw.

Shortly thereafter, Czar Nicholai arrived for a surprise inspection of the military base. The Czar observed the troops, most of whom carried their weapons in similar bags. While the Czar was generally pleased with the camp's discipline, he abruptly pointed to the drunken soldier and demanded he open his bag. Terrified, the soldier complied, revealing the

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן ... (א-א)

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

Parshas Chazon always falls out on *Parshas Devarim*, and the preceding weeks of תעצורם fall out on *Parshas Pinchas* and *Matos/Masei*. What is the significance of these *parshiyos* vis-a-vis the Three Weeks? The **Nesivos Shalom** explains that *Parshas Pinchas* is due to the *Parshas HaMusafin* at the end of the *parsha*, as we yearn for the rebuilding of the *Bais HaMikdash* and the reinstatement of the *korbanos*. But what connection do *Matos/Masei* have to the mourning of *Yerushalayim*?

The opening theme of *Parshas Matos* is the subject of *Nedarim*, vows. **Tosafos** in *Avodah Zarah* (*5b*) states that even a non-Jew is obligated to keep his word. The *Rosh Yeshivah* of Passaic, **Hagaon R' Meir Stern שליטא** explains that although a non-Jew is not bound by the *mitzvah* of “לא יחל דבר”, the **Rambam** (beginning of *Hilchos Nedarim*) and **Sefer HaChinuch** (*Mitzvah* 30) both imply that a *neder* comes into force regardless of the *lav* of “לא יחל”; rather, the actual דיבור of the person making the vow is what makes it work - that is the כח of a person's speech. Now, this same כח of speech is what destroyed the *Bais HaMikdash*, as the **Chofetz Chaim ז"ל** writes in the introduction to his *sefer*, that the *Bais HaMikdash* was destroyed because of *lashon hara*, a misuse of speech. And it is the *tikkun* of that faculty that will rebuild the *Bais HaMikdash*, as the **Maalos HaTorah** brings down from the **Zohar HaKadosh**, that the Final Redemption will be in the merit of the *Torah*.

This is also the lesson of *Parshas Masei*. No less than 42 מסעות (journeys) the *Yidden* traveled through the desert until they reached *Eretz Yisroel*, all because of one sin - the *lashon hara* of the *meraglim*. And in making them travel 42 *masaos* the *Aibishter* hinted to their *tikkun* - “דברת בים” (42), to speak in *Torah* and not *lashon hara* (see *Yoma* 19b).

And this is hinted to in the name of our *Parsha*, *Devarim*, as well. The *geulah* will come in the *zechus* of fixing and refining our דברים, our power of speech, by using it for *Torah* and not for other things. Let us be *mischazek* in our *limud haTorah*, and we will then be *zoche*, *bezras Hashem* to ימים לים מכסים דעה הארץ דעה כמים.

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOPMAN ז"ל

מחשבת הלב

זינפש